

RETTENS DOM (Fjerde Afdeling)

22. november 1990 *

I sag T-54/89,

Fru V.¹, forhenværende midlertidigt ansat i Europa-Parlamentet, og bosat i Bruxelles, ved advokat Cristina Pagni, Milano, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Alain Lorang, 51, rue Albert-Ier,

sagsøger,

mod

Europa-Parlamentet ved juridisk konsulent Jorge Campinos og kontorchef Manfred Peter som befuldmægtigede, bistået under den mundtlige forhandling af advokat Aloyse May, Luxembourg, og med valgt adresse i Luxembourg på Europa-Parlamentets Generalsekretariat, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Invaliditetsudvalgets erklæring vedrørende sagsøgerens invaliditet og af flere andre afgørelser, truffet af Europa-Parlamentet, om henholdsvis afvisning af at tilkende sagsøgeren invalidepension, afvisning af at godkende den af sagsøgeren fremlagte lægeattest vedrørende afbrydelse af tjenesten, opsigelse af sagsøgerens kontrakt som midlertidigt ansat og afvisning af forskellige klager, indgivet af sagsøgeren,

har

RETTE (Fjerde Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, D. A. O. Edward, og dommerne R. Schintgen og R. Garcia-Valdecasas,

justitssekretær: H. Jung,

på grundlag af skriftvekslingen og efter mundtlig forhandling den 4. juli 1990,

* Processprog: italiensk.

1 — På sagsøgerens begæring har Domstolen truffet afgørelse om, at sagsøgerens initial anvendes i alle offentliggørelser i stedet for hendes navn.

afsagt følgende

Dom

Sagens baggrund

- 1 Sagsøgeren blev med virkning fra 10. juli 1981 ansat som midlertidigt ansat i lønklasse C 1 ved Det Europæiske Folkepartis Gruppe (herefter benævnt »gruppen«) i Europa-Parlamentet (herefter benævnt »Parlamentet«). I løbet af de følgende år oversteg sagsøgerens sammenlagte sygeorlov tolv måneder i en periode på tre år. Ifølge sagsøgeren skyldes fraværet i begyndelsen en nyreptosis, som ytrede sig ved indtræden af pludselige, jagende smerter og fysisk udmattelse, senere en depression. For visse af disse fraværstilfælde fremlagde sagsøgeren en lægeattest.
- 2 I medfør af artikel 59, stk. 1, i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »vedtægten«), som finder anvendelse på midlertidigt ansatte i medfør af artikel 16 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskaberne, blev sagsøgeren underkastet en første undersøgelse med henblik på at fastslå en eventuel invaliditet. Invaliditetsudvalget konkluderede på et møde den 20. november 1986, at sagsøgeren ikke var ramt af fuldstændig invaliditet, som hindrede hende i at gøre tjeneste i en stilling i hendes stillingsgruppe, hvorfor hun burde genoptage sit arbejde. Det af sagsøgeren udpegede medlem af Invaliditetsudvalget, doktor Boccardo, var dog ikke enig i denne konklusion. Sagsøgeren blev underrettet om udvalgets udtalelse ved skrivelse af 5. december 1986 fra generaldirektøren for Personale, Budget og Økonomi (herefter benævnt »generaldirektøren«), hvori hun blev pålagt at genoptage arbejdet. Sagsøgeren genoptog arbejdet den 6. januar 1987.
- 3 Efter adskillige senere fravær på grund af sygdom blev sagsøgeren på begæring af Europa-Parlamentets rådgivende læge undersøgt af nyrespecialisten doktor Van Roost i Bruxelles, som fastslog:

»Lægeundersøgelsens resultater og en omhyggelig gennemgang af de af fru V. medbragte dokumenter giver ikke grundlag for at konkludere, at fru V. er ramt af vedvarende, total invaliditet, som gør hende ude af stand til at udføre sit arbejde som sekretær.«

- 4 Efter at sagsøgeren i adskillige tilfælde på ny havde været fraværende på grund af sygdom, besluttede ansættelsesmyndigheden den 14. juli 1987 at forelægge hendes sag for et nyt Invaliditetsudvalg. Sagsøgeren udpegede doktor Boccardo, og Parlamentet udpegede doktor Di Paolantonio som medlemmer. Disse to læger kunne imidlertid ikke nå til enighed om udpegelsen af udvalgets tredje medlem eller om administrationens pligt til at tilsende doktor Boccardo en kopi af hele sagsøgerens sygejournal.

- 5 Doktor Di Paolantonio anførte i skrivelse af 6. oktober 1987 til doktor Boccardo følgende:

»De krav, som fru V. har stillet med hensyn til valget af den tredje læge (kendskab til italiensk kultur og mentalitet, samt praktiserende fjernt fra hendes tjenestested), er opfyldt med den læge, hun har valgt til at repræsentere sig. Ifølge vedtægten skal den tredje læge udpeges efter fælles aftale af de to andre læger i Invaliditetsudvalget.

Jeg må derfor meddele Dem, at det ikke er muligt at acceptere de læger, som De har foreslået i skrivelser af 26. august og 19. september 1987, og jeg må beklage, at De ikke har kunnet acceptere de læger, som jeg foreslog Dem i skrivelse af 11. september 1987. Jeg foreslår Dem derfor den verdenskendte nyrespecialist, professor Alexandre, som er tilknyttet universitetshospitalet Saint-Luc de Bruxelles.

Med hensyn til fru V.'s sygejournal. ... Fru V. konsulterede Dem i marts 1984 i forbindelse med den årlige lægeundersøgelse. Fru V. og De selv har tilsendt os alle de lægelige oplysninger efter denne dato, og jeg finder det derfor ikke nødvendigt at sende Dem en 'kopi af disse kopier'.«

- 6 Doktor Boccardo svarede doktor Di Paolantonio ved skrivelse af 17. oktober 1987:

»Jeg skal hermed bekræfte det svar, jeg gav Dem under vores telefonsamtale den 12. oktober 1987: Vi har ingen indvendinger mod at acceptere professor Alexandre fra universitetet i Bruxelles som tredje medlem af Invaliditetsudvalget.

Jeg skal dog her angive de betingelser, som jeg gerne ser accepteret, inden vi træffer en endelig afgørelse vedrørende den af Dem foreslåede læge:

- 1) Da det er anden gang, vi accepterer personer, som De har foreslået, skal et fremtidigt valg, såfremt professor Alexandre ikke accepterer at være medlem af udvalget, ske blandt flere personer efter vores forslag, som ikke vil omfatte navne, De tidligere har forkastet uden særlig grund.
 - 2) Da jeg ikke mener, Deres rapport vedrørende min patients sygejournal er tilstrækkelig, vil Invaliditetsudvalget først blive indkaldt, når jeg har modtaget en kopi af den fuldstændige korrespondance vedrørende min patient (uanset om det er besøg, lægehjælp på hendes arbejdsplads, terapier mv.) og ethvert andet dokument, som jeg ikke har, fordi de på min foranledning er sendt til Parlamentets Lægetjeneste.«
- 7 Parlamentet kunne ikke acceptere doktor Boccardo's betingelser og anmodede derfor den 26. oktober 1987 i medfør af vedtægtens bilag II, artikel 7, tredje afsnit, præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol om på embeds vegne at beskikke Invaliditetsudvalgets tredje medlem. Doktor Pouthier, som er ansat ved afdelingen for nyrelidelser ved Centre Hospitalier i Luxembourg, blev udpeget. Doktor Boccardo fik meddelelse herom ved generaldirektørens skrivelse af 12. november 1987.
- 8 Invaliditetsudvalget mødtes den 26. januar 1988 fem timer og fyre minutter. På dette møde blev samtlige sagsøgerens medicinske, fysiske og psykiske problemer gennemgået. Doktor Di Paolantonio og doktor Pouthier nægtede at underskrive det 98-siders udkast, som doktor Boccardo havde udarbejdet, hvori det konkluderedes, at sagsøgeren skulle anses for invalid.

- 9 Doktor Pouthier ønskede i øvrigt ikke at underskrive noget dokument under mødet, fordi hun ønskede yderligere oplysninger. Hun erklærede at ville fremsætte sine konklusioner snarest. Der blev ikke udarbejdet referat af udvalgets møde.
- 10 Den 27. januar 1988 udarbejdede doktor Di Paolantonio en rapport på fire sider og et udkast til udvalgets konklusioner, som han forelagde sine to kolleger. Ved udløbet af den fastsatte frist den 1. februar 1988 kom doktor Pouthier til det samme resultat som doktor Di Paolantonio og underskrev de af ham foreslåede konklusioner. Doktor Boccardo meddelte den 8. februar 1988 sine to kolleger, at han ikke kunne underskrive de omhandlede konklusioner og forlangte, at Invaliditetsudvalget skulle holde et nyt møde.
- 11 Doktor Di Paolantonio underrettede den 19. februar 1988 generaldirektøren om, hvad der var foregået på mødet og sendte ham en kopi af Invaliditetsudvalgets konklusioner.
- 12 Generaldirektøren underrettede ved skrivelse nr. 05170 af 24. februar 1988 doktor Boccardo om, at to læger havde underskrevet de samme konklusioner, hvorfor han var af den opfattelse, at disse udgjorde udvalgets flertals holdning, således at udvalgets arbejde var sluttet. Generaldirektøren sendte ved skrivelse nr. 05169 af samme dato sagsøgeren Invaliditetsudvalgets konklusioner uden bemærkninger.
- 13 Gruppens formand meddelte i sin egenskab af ansættelsesmyndighed ved skrivelse samme dag sagsøgeren, at hendes ansættelseskontrakt opsagdes i medfør af artikel 47, stk. 2, litra a), i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskaberne. Han gjorde opmærksom på, at opsigelsesfristen begyndte at løbe den 1. marts 1988 og ville udløbe den 31. maj 1988.
- 14 Sagsøgeren havde i mellemtiden sendt administrationen en lægeattest om afbrydelse af tjenesten i to måneder på grund af sygdom. Lægeattesten var dateret den 23. februar 1988 og underskrevet af doktor Verreydt. Generaldirektøren meddelte

ved skrivelse nr. 05531 af 26. februar 1988 sagsøgeren, at institutionen ikke kunne godkende lægeattesten »på grund af Invaliditetsudvalgets konklusioner... og efter indstilling fra den rådgivende læge« og pålagde sagsøgeren straks at genoptage arbejdet. Den omhandlede lægeattest angav ikke den lægelige begrundelse for at afbryde tjenesten. Ifølge sagsøgeren var hun indlagt for at få foretaget en tarmsudskylning.

- 15 Sagsøgeren fremlagde herefter endnu en lægeattest om fritagelse for arbejde fra den 1. marts til 1. juni 1988. Denne lægeattest var også underskrevet af doktor Verreydt.
- 16 Doktor Vandennitte, som er Parlamentets rådgivende læge, aflagde, efter at have været i telefonisk kontakt med sagsøgerens læge, den 7. marts 1988 et kontrolbesøg på sagsøgerens bopæl. Han fandt, at sagsøgeren var arbejdsdygtig på dette tidspunkt.
- 17 Ved skrivelse af 3. maj 1988, registreret på Parlamentet den 24. maj 1988, indbragte sagsøgeren dels en klage over afgørelsen truffet af gruppens formand den 24. februar 1988, dels over generaldirektørens afgørelse nr. 05531 af 26. februar 1988 om ikke at godkende lægeattesten fra den 23. februar 1988.
- 18 Ved en anden skrivelse af 16. maj 1988, registreret den 24. maj 1988, krævede sagsøgeren dels annullation af generaldirektørens afgørelse nr. 05169 af 24. februar 1988, for så vidt som den lagde Invaliditetsudvalgets konklusioner til grund, dels at invaliditetssagen blev fremmet.
- 19 Ansættelsesmyndigheden afslog den 22. august 1988 udtrykkeligt de to klager.

Retsforhandlingerne

- 20 Det er på denne baggrund, at sagsøgeren ved stævning, indgivet til Domstolens Justitskontor den 21. november 1988, har anlagt nærværende sag mod Parlamentet, som er indført under nr. 336/88.

- 21 Hele skriftvekslingen er gennemført ved Domstolen. Ved kendelse af 15. november 1989 henviste Domstolen sagen til Retten i henhold til artikel 14 i Rådets afgørelse af 24. oktober 1988 om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans. Sagen blev ved Retten registeret under nr. T-54/89.
- 22 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Fjerde Afdeling) besluttet at indlede sagen uden forudgående bevisførelse.
- 23 Efter at sagen to gange var blevet udsat, fandt den mundtlige forhandling endelig sted den 4. juli 1990. Parternes repræsentanter afgav mundtlige indlæg og besvarede spørgsmål fra Retten.
- 24 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:
- 1) Følgende retsakter udstedt af Parlamentet annulleres:
 - a) Invaliditetsudvalgets rapport vedrørende sagsøgerens invaliditet, tilsendt sagsøgeren den 24. februar 1988
 - b) afgørelse nr. 05169, truffet af Parlamentets direktør for Personale, for så vidt den godkender og lægger Invaliditetsudvalgets rapport til grund og afviser, at sagsøgeren tilkendes invalidepension
 - c) afgørelse nr. 05531, truffet af Parlamentets direktør for Personale den 26. februar 1988, hvorved den af sagsøgeren fremlagte lægeattest vedrørende afbrydelse af tjenesten som følge af sygdom ikke blev godkendt, og hvorved det blev pålagt sagsøgeren at genoptage arbejdet
 - d) afgørelsen, truffet af formanden for Det Europæiske Folkepartis Gruppe — i dennes egenskab af ansættelsesmyndighed — om, at sagsøgerens kontrakt som midlertidigt ansat i Parlamentet i lønklasse C 1/5 og med tjeneste i Det Europæiske Folkepartis Gruppe opsiges

- e) beslutningen, truffet af formanden for Det Europæiske Folkepartis Gruppe — i dennes egenskab af ansættelsesmyndighed — for så vidt sagsøgerens klage af 16. maj 1988, jf. vedtægtens artikel 90, stk. 1, over afgørelse nr. 05169, truffet af direktøren for Personale, herved afvises
 - f) beslutningen, truffet af formanden for Det Europæiske Folkepartis Gruppe — i dennes egenskab af ansættelsesmyndighed — for så vidt sagsøgerens klage af 3. maj 1988, jf. vedtægtens artikel 90, stk. 1, over ansættelsesmyndighedens afgørelse om at opsiges hendes arbejdskontrakt, herved afvises.
- 2) Det statueres, at sagsøgeren har krav på, at der gennemføres en behørig procedure med henblik på at få fastslået, om der foreligger en fysisk og psykisk invaliditet.
- 3) Sagsøgte tilpligtes:
- a) at betale sagsøgeren den hende tilkommende løn som midlertidigt ansat ved Parlamentet med virkning fra den 31. maj 1988, med normal bankrente til betaling sker
 - b) at betale samtlige sagsomkostninger, herunder advokathonorar.

25 Parlamentet har nedlagt følgende påstande:

- 1) Frifindelse.
- 2) Der træffes afgørelse om sagens omkostninger efter gældende regler.

Realiteten

26 Sagsøgeren har til støtte for sine påstande fremført en række anbringender i sine skriftlige indlæg, som sagsøgerens repræsentant under retsmødet har sammenfattet på følgende måde:

- Invaliditetsudvalget blev nedsat på ukorrekt måde. Udvalgets tredje medlem blev nemlig udpeget af EF-Domstolens præsident, selv om parterne allerede var enige om at udpege professor Alexandre.
 - Udvalget har ikke udført sit arbejde under overholdelse af det kollegialitetsprincip, som Domstolen opstillede i dom af 10. december 1987, Jänsch mod Kommissionen (sag 277/84, Sml. s. 4923).
 - Udvalgets arbejde er behæftet med en væsentlig formangel, da der ikke blev udarbejdet et mødereferat.
 - Afgørelsen om ikke at tilkende sagsøgeren invalidepension er ulovlig, da den blev truffet af en inkompetent person, som ikke var ansættelsesmyndighed, og er ikke begrundet.
 - Afgørelsen om at afskedige sagsøgeren er ulovlig, idet den blev meddelt sagsøgeren før, der blev givet afslag på ansøgningen om invalidepension, dvs. før invaliditetssagen var afsluttet, og før sagsøgeren på korrekt vis havde fået underretning om ansættelsesmyndighedens afgørelse.
 - Afgørelsen om at afskedige sagsøgeren er også ulovlig, fordi den blev truffet på et tidspunkt, hvor sagsøgeren havde lovligt sygefravær, da afgørelsen om ikke at godkende lægeattesterne af 23. februar og 1. marts 1988, udstedt af doktor Verreydt, i sig selv er ulovlig.
- 27 Disse anbringender må undersøges med hensyn til to forhold, på den ene side nemlig spørgsmålet, om Invaliditetsudvalget var korrekt nedsat, herunder om det har udført sit arbejde korrekt, og på den anden side, om de afgørelser, som blev truffet i slutningen af februar og begyndelsen af marts 1988, var lovlige.

Invaliditetsudvalgets nedsættelse og arbejde

- 28 Sagsøgeren har for det første gjort gældende, at doktor Boccardo og doktor Di Paolantonio var kommet til enighed om at udpege professor Alexandre som udvalgets tredje medlem. Derfor var Parlamentet ikke berettiget til at anmode EF-

Domstolens præsident om at beskikke udvalgets sidste medlem. Denne fremgangsmåde kan kun anvendes helt undtagelsesvis, nemlig hvis de af parterne to udpegede læger overhovedet ikke kan blive enige. Doktor Pouthier blev ikke behørigt udpeget, hvorfor udvalgets senere arbejde er en nullitet.

- 29 For det andet har sagsøgeren anført, at udvalget har udført sit arbejde under tilsidesættelse af det kollegialitetsprincip, som Domstolen opstillede i den nævnte dom af 10. december 1987, Jänsch mod Kommissionen (sag 277/84). Efter sagsøgerens opfattelse burde den erklæring og de konklusioner, som doktor Di Paolantonio udarbejdede efter det første møde, samt doktor Boccardo's rapport, have været diskuteret af udvalgets medlemmer på endnu et møde. Sagsøgeren har gjort gældende, at først efter en sådan diskussion havde udvalget gyldigt kunnet fremsætte sine konklusioner.
- 30 Sagsøgeren har for det tredje anført, at mangelen på et mødereferat er en tilsidesættelse af en væsentlig formforskrift, som medfører, at Invaliditetsudvalgets arbejde er en nullitet. Selv om Domstolen i den nævnte dom af 10. december 1987, Jänsch mod Kommissionen (sag 277/84), udtalte, at det ikke er en afgørende betingelse for at anse et udvalgs forhandlinger for gyldige, at der foreligger et mødereferat, bør Retten ifølge sagsøgeren ikke følge Domstolens praksis på dette punkt.
- 31 Parlamentet har hertil anført, at den aftale, som hævdes at være indgået med doktor Boccardo med hensyn til professor Alexandre's udpegelse, ikke var endelig, fordi der hertil var knyttet en række uacceptable betingelser. At den undtagelsesvis fremgangsmåde i vedtægtens bilag II, artikel 7, stk. 3, blev anvendt, kan ikke anses for at være sket på et for tidligt tidspunkt, eftersom den først blev anvendt tre måneder efter, at det var besluttet at nedsætte et nyt udvalg.
- 32 Med hensyn til det kollegialitetsprincip, som hævdes at være tilsidesat, er Parlamentet af den opfattelse, at princippet ikke indebærer, at lægerne skal udarbejde konklusionerne i fællesskab. I dette tilfælde havde der været afholdt et langt møde, hvorunder hvert medlem kunne tage noter og på grundlag heraf hver for sig udarbejde et udkast til konklusioner. At doktor Di Paolantonio forelagde sine kolleger et konklusionsudkast ændrede ikke den kollegiale karakter af udvalgets arbejde.

Flertallets konklusioner er gyldige, uanset de ikke er underskrevet af den læge, som var i mindretal. Parlamentet har herved henvist til Domstolens dom af 12. marts 1975, Gigante mod Kommissionen (sag 31/71, Sml. s. 337) og dom af 9. juli 1975, Vellozzi mod Kommissionen (forenede sager 42/74 og 62/74, Sml. s. 871). Vedrørende spørgsmålet om det manglende mødereferat har Parlamentet henvist til Domstolens dom af 10. december 1987, Jänsch mod Kommissionen (sag 277/84).

- 33 Retten skal bemærke, at ordlyden af doktor Boccardo's skrivelse af 17. oktober 1987, fortolket i lyset af doktor Di Paolantonio's skrivelse (jf. præmis 5 og 6), ikke efterlader nogen tvivl om arten af de betingelser, som doktor Boccardo stillede for at indvilge i, at professor Alexandre blev udpeget som Invaliditetsudvalgets tredje medlem. Betingelserne var ikke kun formelle, men udtrykkelige, og de var afgørende for indgåelsen af den »endelige aftale«. Sagsøgeren kan derfor ikke hævde, at der var indgået en aftale mellem doktor Boccardo og doktor Di Paolantonio. Anbringendet om, at proceduren ved Invaliditetsudvalgets nedsættelse er behæftet med en formangel, kan derfor ikke tages til følge.
- 34 Med hensyn til spørgsmålet, om Invaliditetsudvalgets arbejde blev udført kollegialt, er Retten af den opfattelse, at når der, som i den foreliggende sag, er afholdt et møde på fem timer og fyre minutter, hvorunder en 98-siders rapport blev diskuteret, kan det ikke kritiseres, at den efterfølgende meningsudveksling foregik skriftligt. Der foreligger ingen holdepunkter for, at den af doktor Di Paolantonio valgte fremgangsmåde skulle have forhindret udvalgets øvrige medlemmer i frit at udtrykke deres mening. Endvidere er der heller ingen holdepunkter for at antage, at de to andre læger ikke var blevet tilstrækkeligt bekendt med doktor Boccardo's opfattelse. Retten har heller intet grundlag for at antage, at doktor Pouthier ikke frivilligt og i overensstemmelse med hendes samvittighed underskrev de dokumenter, som doktor Di Paolantonio havde udarbejdet. Under henvisning hertil finder Retten, at de kriterier, som Domstolen opstillede i dom af 10. december 1987, Jänsch mod Kommissionen (sag 277/84), er fuldt ud iagttaget.
- 35 For så vidt angår det forhold, at der ikke blev udarbejdet et mødereferat, er Retten i lighed med Domstolen i dom af 10. december 1987, Jänsch mod Kommissionen (sag 277/84), af den opfattelse, at det ikke er en afgørende betingelse for at anse et udvalgs forhandlinger for gyldige, at der foreligger et sådant referat. I dette tilfælde har det forhold, at der ikke foreligger et mødereferat, hverken haft betydning for Invaliditetsudvalgets fortsatte arbejde eller for Rettens prøvelse af denne sag.

- 36 Det følger af disse betragtninger, at Invaliditetsudvalgets arbejde ikke er behæftet med en væsentlig formangel, som kan medføre ulovlighed. Anbringendet kan derfor ikke tages til følge.

Lovligheden af afgørelserne truffet i slutningen af februar og i begyndelsen af marts 1988

- 37 Sagsøgeren har fremsat forskellige anbringender for at godtgøre, at de afgørelser, som ansættelsesmyndigheden traf for sagsøgerens vedkommende i slutningen af februar og i begyndelsen af marts 1988, er ulovlige. Sagsøgeren har først anført, at afslaget på invalidepension er ulovligt på grund af inkompetence og manglende begrundelse. Sagsøgeren har dernæst anført, at opsigelsen af hendes kontrakt som midlertidigt ansat også er ulovlig, da den ikke alene blev truffet på et tidspunkt, da invaliditetssagen stadig verserede, men også på et tidspunkt, da hun havde lovligt sygefravær. Med henblik på at fastslå, at disse afgørelser er ulovlige, har sagsøgeren først anfættet generaldirektørens »afgørelse« nr. 05169 af 24. februar 1988, »for så vidt Invaliditetsudvalgets rapport herved lægges til grund og sagsøgeren gives afslag på invalidepension«, og derefter generaldirektørens »afgørelse« nr. 05531 af 26. februar 1988, hvorved lægeattesten af 23. februar 1988, udstedt af doktor Verreydt, ikke blev godkendt. Sagsøgeren har heraf udledt, at afgørelsen, truffet af gruppens formand som ansættelsesmyndighed, også var ulovlig, så meget mere som doktor Verreydt på det tidspunkt, da opsigelsesfristen begyndte at løbe, på ny havde attesteret hendes uarbejdsdygtighed. Af samme årsager har sagsøgeren også gjort gældende, at afslaget på hendes klager er ulovlige.
- 38 Sagsøgeren har med hensyn til skrivelse nr. 05169 af 24. februar 1988 anført, at ansættelsesmyndigheden efter invaliditetssagens afslutning og uafhængig af Invaliditetsudvalgets rapport burde have truffet en begrundet beslutning. Skrivelse nr. 05169 var blot en fremsendelse af Invaliditetsudvalgets konklusioner underskrevet af en person — dvs. generaldirektøren — som ikke var ansættelsesmyndighed, og som derfor ikke var bemyndiget til at give sagsøgeren afslag på at få tilkendt invalidepension. Ifølge sagsøgeren afsluttede denne skrivelse derfor ikke invaliditetssagen, som måtte anses for fortsat at versere.

- 39 Parlamentet har erkendt, at Invaliditetsudvalgets konklusioner til sagsøgeren fremsendte generaldirektøren for Personale for at lette administrationen. Parlamentet har dog anført, at fremsendelsen i form af et rekommanderet brev adresseret til tjenestemanden udgør en meddelelse og er en retsakt, som indeholder et klagepunkt i vedtægtens artikel 90, stk. 2's forstand. Parlamentet har anført, at ansættelsesmyndigheden under alle omstændigheder har bekræftet denne opfattelse, da den afviste sagsøgerens klage over den påståede sagsbehandlingsfejl.
- 40 For så vidt angår de af doktor Verreydt udstedte lægeattester, har sagsøgeren understreget, at det fremgår af ordlyden af generaldirektørens skrivelse nr. 05531 af 26. februar 1988 til sagsøgeren, at afgørelsen om ikke at godkende lægeattesterne blev truffet på grundlag af Invaliditetsudvalgets konklusioner. Under henvisning til Domstolens dom af 27. april 1989, Fedeli mod Parlamentet (sag 271/87, Sml. s. 993) har sagsøgeren anført, at de omhandlede konklusioner ikke angav vurderingen af, om en tjenestemands midlertidige fravær pga. sygdom er berettiget — idet der er tale om to forskellige forhold. I øvrigt blev lægeattesten afvist, uden at der var foretaget et kontrolbesøg. Den senere lægeattest af 1. marts 1988 gav først anledning til et kontrolbesøg den 7. marts 1988 — dvs. på et tidspunkt, da opsigelsesfristen var begyndt at løbe.
- 41 Parlamentet har hertil anført, at den første lægeattest af 23. februar 1988 ikke angav de lægelige grunde til en afbrydelse af tjenesten, mens den anden byggede på den samme diagnose, som var påberåbt for de to successive Invaliditetsudvalg. Den lange fraværperiode i de to lægeattester indgik som en vigtig del af vurderingsgrundlaget, da denne afgørelse blev truffet. Det forhold, at institutionens rådgivende læge femten dage efter en attest om to måneders afbrydelse af tjenesten og seks dage efter en attest om tre måneders afbrydelse af tjenesten, fastslog, at sagsøgeren var arbejdsdygtig, bekræfter, at ansættelsesmyndigheden havde grund til at afvise den første lægeattest og ikke tage den anden i betragtning.
- 42 Med hensyn til afgørelsen om at opsiges sagsøgerens kontrakt, truffet af gruppens formand, som sagsøgeren blev meddelt ved skrivelse af 24. februar 1988, har sagsøgeren ikke bestridt, at ansættelsesmyndigheden traf denne afgørelse. Sagsøgeren har dog bemærket, at ansættelsesmyndigheden ikke havde ret til at træffe en sådan afgørelse, mens invaliditetssagen stadig verserede, og før lægeattesten af 23. fe-

bruar 1988 blev afvist. Sagsøgeren har gjort gældende, at sagsøgte ved at vælge den 1. marts 1988 som den dag, opsigelsesfristen begyndte at løbe, begik magtfordrejning for at sikre sig, at sagsøgeren havde fået behørig meddelelse om, at lægeattesten ikke var godkendt.

- 43 Som svar herpå har Parlamentet henvist til artiklerne 47 og 48 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskaberne samt til Domstolens dom af 18. oktober 1977, Schertzer mod Parlamentet (sag 25/68, Sml. s. 1729). Det fremgår af dommen, hvor usikker en situation sagsøgeren var i som midlertidigt ansat, idet en midlertidigt ansats kontrakt kan opsiges uden begrundelse. Parlamentet har bestridt, at afgørelsen om at opsiges kontrakten blev truffet efter modtagelsen af lægeattesten af 23. februar 1988. Parlamentet har anført, at således som de faktiske omstændigheder var godtgjort, kunne det konkluderes, at sagsøgeren hverken var uarbejdsdygtig på opsigelsestidspunktet eller på det tidspunkt, da opsigelsesfristen begyndte at løbe — hvorfor sagsøgeren ikke var på sygeorlov.

- 44 Retten skal vedrørende generaldirektørens skrivelse nr. 05169 af 24. februar 1988 først bemærke, at det ikke er en afgørelse, truffet af ansættelsesmyndigheden, som kan være genstand for et annullationssøgsmål. Skrivelsen udgør nemlig den underretning om Invaliditetsudvalgets konklusioner, som skal finde sted i henhold til vedtægtens bilag II, artikel 9, andet afsnit, der lyder således:

»Udvalgets konklusioner tilsendes ansættelsesmyndigheden samt den pågældende.«

Følgelig kan sagsøgerens påstand om annullation af skrivelsen ikke tages til følge.

- 45 Med hensyn til sagsøgerens argument om, at invaliditetssagen først kunne afsluttes ved en afgørelse truffet af ansættelsesmyndigheden, bemærkes, at det for en midlertidigt ansats vedkommende udtrykkeligt bestemmes i artikel 33, stk. 2, i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskaberne, at:

»Invaliditetsgraden fastsættes af det i artikel 9 i vedtægten nævnte Invaliditetsudvalg.«

Heraf følger, at såfremt Invaliditetsudvalget er kommet til den konklusion, at en ansat ikke er ramt af invaliditet, kan ansættelsesmyndigheden ikke træffe en modstridende afgørelse. Det er derfor ikke ansættelsesmyndigheden, som skal beslutte at afslutte sagen. Der er dog tvivl om, hvorvidt opsigelsens gyldighed har kunnet påvirkes af, at denne afgørelse blev truffet, førend sagsøgeren fik underretning om udvalgets konklusioner. Dette spørgsmål vil blive behandlet under gennemgangen af, om opsigelsen var lovlig.

- 46 For så vidt angår de af doktor Verreydt udstedte lægeattester, er det korrekt, at Domstolen i den nævnte dom af 27. april 1989, Fedeli mod Europa-Parlamentet (sag 271/87) har statueret, at den rapport, der udarbejdes af Invaliditetsudvalget som led i en invaliditetssag, har til formål »at fastslå, om en tjenestemand er i stand til vedvarende at udføre sit arbejde i en stilling i sin tjenestegruppe, men ikke at vurdere, om denne tjenstemands midlertidige fravær kan anses for lægeligt berettiget«. Heraf udledte Domstolen, at »dette udvalgs konklusioner om, at betingelserne for at tildele en tjenestemand invalidepension ikke er opfyldt, ikke kan være bevis for dennes fysiske egnethed til at udføre sit arbejde på et givet tidspunkt, idet den vurdering, der skal foretages i det ene og det andet tilfælde, er forskellig«. Domstolen præciserede ved samme lejlighed, at dersom den sagsøgte institution »fortsat var i tvivl om de af sagsøgeren fremlagte lægeattester og dermed, om der var tale om et beføjet fravær«, burde den »have fulgt vedtægtens procedure til dette formål ved at få foretaget en lægeundersøgelse i henhold til vedtægtens artikel 59«. Det fremgår dog ved læsning af dommen i dens fulde længde, af retsmøderapporten og af forslaget til afgørelse, at de faktiske omstændigheder i Fedeli-sagen var meget specielle. Parlamentet havde nemlig afvist nogle behørigt begrundede lægeattester på grundlag af Invaliditetsudvalgets rapport, selv om det allerede havde ændret holdning med hensyn til visse tidligere attester og anerkendt deres rigtighed, hvilket netop var sket efter, at der var foretaget et kontrolbesøg. Retten er derfor af den opfattelse, at dommen ikke støtter sagsøgerens synspunkt om, at fremlæggelsen af en endog ubegrundet lægeattest altid straks giver ret til sygeorlov, som ikke kan ophøre førend efter et kontrolbesøg, hvorved det fastslås, at den pågældende er arbejdsdygtig.

- 47 Den første lægeattest, som er udstedt af doktor Verreydt den 23. februar 1988, angiver ikke de lægelige grunde til en afbrydelse af tjenesten, men foreskrev ikke

desto mindre to måneders afbrydelse. Retten finder, at Parlamentet havde ret til at afvise en sådan lægeattest, når henses til de faktiske omstændigheder, sagens lange forhistorie, Invaliditetsudvalgets konklusioner og den rådgivende læges indstilling. Sagsøgeren havde derfor ikke bevist, at fraværet var lægeligt berettiget på dette tidspunkt, og at hun derfor havde ret til sygeorlov. Sagsøgeren kunne dog løse problemet ved fremlæggelse af en begrundet lægeattest. Dette blev gjort ved den anden lægeattest, som doktor Verreydt havde udstedt den 1. marts 1988. Ifølge det af Parlamentet fremførte, som sagsøgeren ikke har bestridt, angav den anden lægeattest kun den diagnose, som Invaliditetsudvalget netop havde forkastet. Desuden kunne institutionens rådgivende læge ved et kontrolbesøg den 7. marts 1988 fastslå, at sagsøgeren på denne dato var arbejdsdygtig, hvilket er i total strid med doktor Verreydt's to lægeattester, som foreskrev et fravær på to eller tre måneder. Derfor kan lægeattesten af 1. marts 1988 ikke anses for med tilbagevirkende kraft at have afhjulpet den manglende begrundelse, som lægeattesten af 23. februar 1988 var behæftet med. Det følger heraf, at sagsøgeren ikke på noget tidspunkt under den afgørende periode har bevist, at hun var berettiget til sygeorlov.

- 48 Med hensyn til opsigelsen bemærkes, at artiklerne 47 og 48 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskaberne ikke er til hinder for en ensidig opsigelse af en midlertidigt ansats kontrakt, indgået på ubestemt tid, som kan ske uden begrundelse (nævnte dom af 18. oktober 1977, Schertzer, sag 25/68). Tilsvarende gælder under sygeorlov, hvor den eneste betingelse, når kontrakten indeholder en opsigelsesfrist, er, at opsigelsesfristen ikke kan begynde at løbe under sygeorloven, medmindre orlovens varighed overstiger tre måneder. Der foreligger ingen bestemmelser om, at ansættelsesmyndigheden under en invaliditetsprocedure først kan opsiges en ansats kontrakt, når vedkommende er blevet underrettet om Invaliditetsudvalgets konklusioner. Det ene forhold, at afgørelsen om at opsiges kontrakten blev truffet, førend sagsøgeren fik kendskab til Invaliditetsudvalgets konklusioner, giver ikke grundlag for at fastslå, at der er begået magtfordrejning. Det følger heraf, at samtlige påstande om, at de afgørelser vedrørende sagsøgeren, som truffet i februar og marts 1988, er ulovlige, er uden grundlag.

- 49 Det følger af ovennævnte betragtninger, at sagsøgte må frifindes.

Sagens omkostninger

- 50 I henhold til artikel 69, stk. 2, i Domstolens procesreglement, som i henhold til artikel 11, stk. 3, i Rådets ovennævnte afgørelse af 24. oktober 1988 finder tilsvarende anvendelse, dømmes den part, der taber sagen, til at afholde sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Ifølge samme procesreglements artikel 70 bærer institutionerne imidlertid selv de udgifter, de har afholdt i søgsmål anlagt af de ansatte ved Fællesskaberne.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Fjerde Afdeling)

- 1) Sagsøgte frifindes.
- 2) Hver part bærer sine omkostninger.

Edward

Schintgen

García-Valdecasas

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 22. november 1990.

H. Jung

Justitssekretær

R. Schintgen

Afdelingsformand